

Gottskär till Varberg, via Fladen....

Undanvind har varit det nya svarta inom segling dom senaste 15 åren. På gott och ont har möjligheterna till att svampa ur båten, fixa med skotet och kanske hämta andan numera helt försvunnit efter man kommit runt kryssmärket. Seglingen utvecklas och ändrar karaktär hela tiden. Numera generar en riktigt bra kryss kanske ett övertag på 20 meter men med en bra undanvind kan man lämna konkurrenterna bakom horisonten.

Det finns tyvärr ett jobbigt motsatsförhållande med att träna just undanvind, i alla fall om du vill återvända till den punkt du startade på, du måste kryssa större delen av ditt undanvindspass.

Men om du likt Vikingarna ger upp kravet på att återvända finns det oändliga möjligheter till fin undanvind på västkusten. Thomas och jag hade redan avverkat sträckan Gottskär-Kullavik några gånger när vi började snegla söderut. Vad finns bakom Fjordskär och vad finns bakom kärnkraftsverket? Ingenting brukar jag svara när Thomas tar upp ämnet, -Hallandskusten är en transportsträcka som bör undvikas, fylld med sjösjuka och motström.

Men till slut, en fredag i juli var det dags. -Nordväst 6-8 hela helgen hojtade Thomas i telefon från bilköerna i Tingstadstunneln. Du menar Varbergsgrejen antar jag, vet du egentligen hur långt det är? Nä, men det kan väl inte vara så långt, jag har ju kört förbi det på motorvägen många gånger. Att resonera avstånd med en norrlänning ger jag mig inte in på så visst, jag är på, vi kör imorgon eftermiddag.

Nästa dag var det mycket riktigt nord-nordväst och strålande sol som Thomas sagt. Men inte 6-8 utan 13-16 som dessutom blåst på hela natten.

Med lite av en klump i magen gick jag igenom utrustningen flera gånger, knöt till och med fast förtampen som mycket sällan ser dagens ljus ombord på en OK-jolle. -Hittar du till Varberg undrade Thomas? Jo nog hittar jag, håll dig långt från land tills du kommer tvärs fästningen sen gippar vi. Du vet att man kan inte ångra sig på den här sträckan va? Efter Ölmanäs finns det inte mycket göra, att länsa in i Buas hamn med en OK-jolle i 16 meter skall nog undvikas in i det längsta och resten av sträckan är om möjligt ännu värre under dom här förhållandena.

Efter en lång väntan lämnade vi Gottskär kvart i sju på kvällen. Vinden hade den senaste timman tagit sig under 13 meter ute på Nidingen. Vi hade en brant slör ut förbi Lon längst ut i fjorden. Väl därute fick vi en skymt av hur vågorna såg ut som rullade förbi Nidingen på väg mot Fladen och Middelgrund. Fram hit hade vi sällskap av en RIB från Kaparen men nu tvingade vågorna oss att vinka farväl till våra följeslagare som återvände innåt fjorden.

Efter att justerat utrustningen tog vi varsitt djupt andetag och föll av söderut.

Utanför Ringhals gick det fantastiska vågor, dom rullade in i fina rader och båtarna flög fram. Tanken var att hålla 175 grader och efter ett tag passera mittledsmärket utanför hamnen i Ringhals för att sen falla av ytterligare ner mot fyren på Klabbäck. Det blir ju lite ålefiskarns vals när man skall beskriva hur stora vågorna är men jag kan säga så mycket att det var flera av dom vågorna utanför Bua som jag önskar jag aldrig upplevt. En av dom bröt precis på min akterspegel och ryckte rorkultsförlängaren ur handen på mig. Plötsligt befann jag mig i luften flera meter bakom min lilla OK-jolle.

När vattenytan slöt sig ovanför huvudet på mig blev jag faktiskt av med den nervositet jag känt innan, det här har jag gjort hundratals gånger. Jag håller helt enkelt kvar i skotet ett tag och låter båten lägga sig innan jag drar mig dit och vänder upp den.

Efter detta min första vurpa gick jag långsamt över från det som närmast varit "survival" till racing-mode, lite mer kick och lite mindre centerbord och så iväg igen. Under två timmar växeldrog jag och Thomas i farter upp till 16 knop. Vinden var fortfarande så kraftig att vi inte kunde falla av ordentligt som tänkt ner mot Klback utan tvingades allt längre västerut nedanför grundflaket runt Fladen och där kom vurpa nummer två samtidigt som ett av Thomas bomblock gav upp. Det hela löste sig ganska snabbt och vi fortsatte söderut på jakt efter 17 knops noteringen. Nu hade vi blivit både fart-, våg- och vindblinda!

Efter en klassisk kovändning 7 distansminuter utanför Varberg gick vi på nästan rak östlig kurs in mot fästningen i Varberg. När vi kom närmare kusten blev vågorna mer och mer oregelbundna och vi kastades hit och dit mellan brottsjöarna. Lite illamående fick vi känna oss för medans vi slörade in mellan grunden söder om Getterön. Klockan var nu närmare halv tio och vi var nästan framme.

I den fantastiska bastun hos Varbergs Segelsällskap summerade vi vår undanvindsträning: 24 distansminuter på 2 timmar och 45 minuter i farter konstant över tio knopp och toppar på 16!

En annan viktig sak i segling är brant slör. 25 distans rakt väster om Lerkil ligger Læsø...

//SWE666

